

Cyclus van de Schaduwen

Midden

Cyclus van de Schaduwen

Midden

W.M. Caers

Copyright

Cyclus van de Schaduwen: midden
W.M. Caers

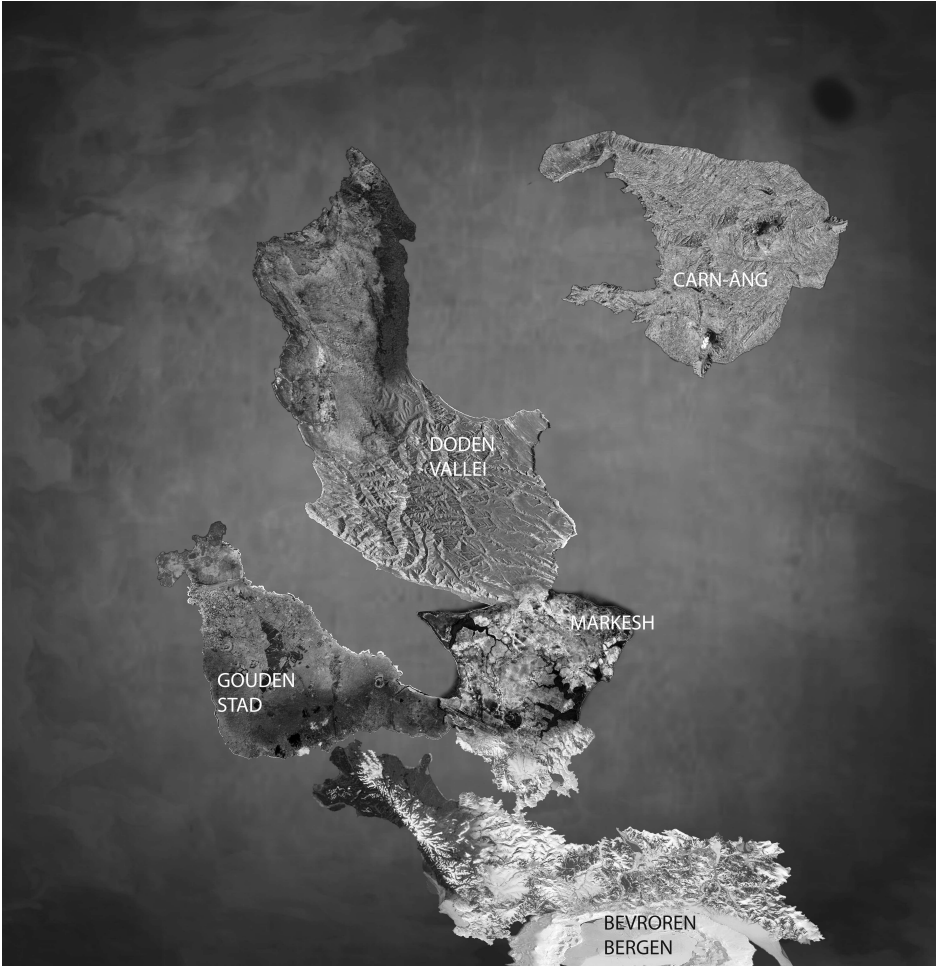
© 2021 Weyenberg

ISBN 9789403618210
NUR 333

www.wmcaers.com

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hoofdstuk 1

“Prinses!”

Nimra stond op de omwalling van Markesh en keek naar beneden, naar haar privédomein. Toen ze maanden geleden was teruggekeerd uit de Dodenvallei, had ze naast de stad een stuk land in beslag genomen. Ze had het laten omwallen en momenteel werd het volgebouwd met huizen.

Haar plannen hadden veel te maken met de mensen die ze had meegebracht uit de Dodenvallei. Na de oorlog tegen het Witte Leger, waren de meeste soldaten terug naar huis gekeerd. Velen bleven echter achter omdat ze geen thuis hadden om naar terug te keren.

De meeste van die mensen waren oorspronkelijk uit Markesh afkomstig. Toen de oorlog was uitgebroken hadden hun meesters hen als lokaas voor het Witte Leger achtergelaten. Nimra had ze bevrijd en de slaven waren bij haar gebleven tijdens de hele oorlog.

Nadat het Witte Leger was verslagen, waren de slaven haar naar Markesh gevolgd. Nimra wist dat deze mensen terug in de slavernij terecht zouden komen. Het was immers niet omdat ze gevochten hadden tegen het Witte Leger, dat ze werden beschouwd als helden. Integendeel, binnen de cultuur van Inter was het niet acceptabel om de vrijheid te geven aan slaven. Een slaaf werd gezien als een eigendom, niet als iets dat rechten kon verdienen. Als de voormalige slaven een voet zouden binnenzetten in Markesh, zouden hun eigenaars hen dus weer opeisen.

Vele soldaten hadden het risico begrepen. Maar juist omdat ze geen eigen thuis hadden, dachten ze dat ze geen alternatief hadden. Ze konden de wijde wereld intrekken, maar wat zouden ze er kunnen doen? Ze hadden er dan ook voor gekozen om samen met de prinses terug te keren naar Markesh.

Maar Nimra zou Nimra niet zijn als ze geen plan had bedacht. Eens ze thuis was gekomen had ze haar plaats terug ingenomen als de

koninklijke prinses van Markesh. Ze had haar persoonlijke fortuin aangesproken en was begonnen met alle slaven één voor één over te kopen van hun voormalige eigenaars.

De andere edellieden begrepen niet wat ze met zoveel slaven wilde doen en deden het af als een gril. Dat kwam Nimra goed uit. Zolang de andere machthebbers in Markesh dachten dat ze maar wat in het wilde weg deed, zouden ze zich immers geen zorgen maken over haar.

Ze nam een stuk land naast de stad in beslag en liet haar ‘slaven’ er een nieuw kwartier bouwen. Ze had beslist dat ze haar trouwe soldaten daar zou laten wonen terwijl ze verder plannen maakte voor hun toekomst.

Nimra stond op de omwalling van Markesh te kijken naar de bouwwerkzaamheden, toen Asalaam dichterbij kwam. Nimra zag hem aankomen, maar veranderde niet van houding. Toch was ze op haar hoede. Asalaam was de stadhouder van Inter, haar vaders adviseur en dus de hoogste functionaris van het land. Tevens was hij een tegenstander van elke vorm van vernieuwing.

De stadhouder kwam tot bij haar en boog diep. “Beste prinses, ik ben verheugd u hier te kunnen ontmoeten.”

“Houdt u ook van een wandeling op de stadsmuren, beste Asalaam?” vroeg Nimra neutraal.

“Er zijn aangename uitzichten in de stad,” zei Asalaam met een blik naar beneden.

Nimra wist wel beter dan te reageren op zijn opmerking en zei: “Waaraan heb ik uw bezoek te danken?”

“Ik word de laatste tijd vaak aangesproken door mensen die zich zorgen maken.”

“Waarover?”

“Over verschillende dingen. Tegenwoordig lopen er heel veel kinderen rond in de stad die uit het nieuwe kwartier komen. Handelaars maken zich ongerust over de vrijheid waarmee ze zich tussen de winkels begeven.”

“Stelen ze iets? Hebben ze iets kapot gemaakt?”

“Voor zover ik weet niet,” zei Asalaam, “maar de handelaars vinden dat ze niet op de straat horen.”

“Ik zie het. Je hebt schrik dat onze inkomstenbelasting op de handelaars zal teruglopen.”

“Precies,” zei Asalaam, blij dat ze het begreep.

“Kan je me de cijfers geven die de terugval aantonen?” vroeg Nimra.

Asalaam keek haar verrast aan.

“Cijfers? Ik euh... Nee, die heb ik nog niet.”

“Je weet dat ik enkel reageer op cijfermateriaal, stadhouder. Bezorg me dat eerst. Kan je me alvast ook de namen geven van de handelaars die klagen?”

“Ik... denk niet dat ze dat graag hebben...”

“Ze klaagden tegen u omdat ze daarmee mij willen bereiken. Natuurlijk kunt u dan hun namen aan mij geven.”

De stadhouder keek haar verstomd aan. Dat bevestigde alleen maar Nimra’s veronderstelling dat de klacht niet bestond.

“Kom naar me terug als u de namen hebt.”

Ze maakte aanstalten om zich om te draaien. De stadhouder hield haar snel tegen.

“Er is nog iets anders. Sommige edellieden vragen zich af of u hier beneden een eigen leger aan het opbouwen bent.”

Nimra begreep onmiddellijk dat het de stadhouder eigenlijk daarover ging. Hij wilde weten of de machtsverhoudingen binnen de stad aan het veranderen waren.

“Ziet u hier trainingsvelden?”

“Nee, maar er zijn geruchten dat sommige van uw slaven oefenwedstrijden tegen elkaar houden.”

“Mijn persoonlijke wacht,” zei Nimra met een handgebaar naar de twee soldaten die haar flankeerden.

“Het paleis heeft een eigen koninklijke wacht,” zei Asalaam stroef. “Als lid van de koninklijke familie dient u gebruik te maken van ons eigen garnizoen. Dat maakt de organisatie... gemakkelijker.”

Nimra wist dat het de stadhouder alleen maar gemakkelijker maakte om haar in het oog te houden. Nu Nimra een eigen wacht had, wist hij nooit waar ze juist was of wat ze van plan was.

“Ik heb veel slaven,” zei Nimra. “Sommigen ervan moeten toch iets te doen hebben.”

“En wat wilt u met de rest doen van uw slaven?”

“Ze bouwen momenteel mee aan het nieuwe kwartier.”

“En daarna?”

“Ik zal wel wat klusjes vinden...”

“Train ze niet als leger,” zei de stadhouder streng. “Anders moet ik uw vader inlichten.”

“Dit was al een leger, Asalaam,” zei Nimra. “En ik stel uw bedreigingen niet op prijs.”

De stadhouder en de prinses keken elkaar koel aan. Nimra wist precies waarover dit ging. De stadhouder controleerde Nimra's vader. Al jarenlang aanvaardde de sultan zijn adviezen zonder slag of stoot waardoor de stadhouder de ongekroonde prins van Markesh was.

Maar de sultan had ook een boontje voor zijn dochter. In het verleden had de stadhouder zich daar geen zorgen over gemaakt. De troonopvolger van de sultan was immers Nimra's broer, Youssef. En Youssef was gemakkelijker te beïnvloeden dan de sultan.

Maar sinds de oorlog tegen de Gouden Stad had Nimra aan aanzien gewonnen bij de sultan. Hij had begrepen dat ze haar mannetje kon staan en dat ze goede tactische beslissingen kon nemen. Daardoor begon de stadhouder schrik te hebben voor zijn positie.

De hele discussie over Nimra's slavenleger was dan ook een discussie over macht. Wat als de sultan besliste om de stadhouder opzij te schuiven ten voordele van zijn dochter? Asalaam zou er niks

tegenin kunnen brengen want Nimra had een heel leger dat haar steunde.

Alleen was dat niet de droom van Nimra. Ze wou enkel maar een toekomst voor het leger dat ze onder haar hoede had. Deze slaven hadden dag in, dag uit hun leven voor haar geriskeerd. Ze verdienden een nieuw bestaan.

Dat was dan ook de reden waarom ze in eerste instantie naar Markesh was teruggekeerd. Omdat ze hier het geld en de middelen had om deze mensen te voorzien van een huis om in te wonen. Nergens anders was dat gelukt.

Maar Markesh was en bleef helaas een slavenstad. Nimra was zich er van bewust dat ze het karakter van dit land nooit zou kunnen veranderen. Inter had nooit iets anders gekend dan de slavenhandel. Het land had nooit geprobeerd om ergens anders inkomsten uit te halen.

Zelfs al zou ze de sultane zijn van Inter, dan zou ze de slavenhandel nog niet kunnen stoppen. Er waren immers te veel mensen die er van afhankelijk waren. Leger of geen leger: als ze de slavenhandel zou stoppen, zou het niet lang duren of iemand zou proberen haar uit de weg te ruimen. Dat was dan ook de reden waarom ze nooit de macht zou grijpen in Inter.

Nimra besliste dat ze genoeg had van de conversatie met de stadhouder. Het was duidelijk dat de stadhouder schrik had van haar slavenleger. Hij zou er dan ook alles aan doen om er van af te geraken. Dat Nimra de voormalige slaven alleen een nieuw leven wilde geven, zou hij nooit begrijpen.

“Ga weg,” zei Nimra bot. Vooralsnog kon de stadhouder haar weinig maken. Ze was een lid van de koninklijke familie. Bijgevolg was haar wil nog altijd wet. De stadhouder mocht dan wel een belangrijke sleutelfiguur zijn binnen Inter, hij moest ook naar haar luisteren.

“Prinses!”

“Asalaam, ik heb naar je onzin geluisterd. Nu moet jij naar mij luisteren. Mijn slaven zijn voor niemand een bedreiging. Maar als jij ze gaat behandelen als een bedreiging, dan kunnen ze dat wel worden. Dus denk goed na, voor je je tegen mij keert. Lok geen acties uit waar je later spijt van krijgt.”

De stadhouder keek haar even met verweesde ogen aan.

“En maak nu dat je wegkomt,” zei Nimra ijskoud, “voor ik echt mijn geduld verlies.”

De stadhouder was er niet aan gewend dat hij werd weggestuurd. Langzaam sijnpeelde het echter bij hem binnen dat hij misschien een vijand had gecreëerd in plaats van dat hij er één had bedwongen. Hij maakte een korte buiging en mompelde een groet. Daarna draaide hij zich om en maakte hij zich uit de voeten.

Nimra keek hem een tijd lang na. Toen hij uit zicht was verdwenen zei ze tegen de twee soldaten die haar vergezelden: “Asalaam is een probleem.”

De mannen knikten. “Hij wil ons weg.”

“Zullen we ook weggaan?” vroeg Nimra.

De soldaten snoven. “Misschien moeten wij hem maar weggagen.”

“Dat zou ook zo zijn gevolgen hebben,” zei Nimra ernstig. “Onderschat de macht van de stadhouder niet. Hij is als de spin in het web. Als je hem verwijderd, blijft het web nog altijd vliegen vangen. Hij is de spil van de slavenhandel, en bijgevolg van iedereen die macht heeft binnen de stad. Hem aanvallen, brengt een hele hoop andere mensen op onze nek.”

“Wat doen we dan? De hele stad opruimen?”

“Geen nieuwe oorlog, Goran,” zei Nimra. “Markesh heeft veel bondgenoten buiten de stadsmuren die gebaat zijn bij onze slavenhandel. Als wij vandaag de stad proberen over te nemen, dan staat er morgen een ander leger voor onze deur.”

“Wat doen we dan wel?”

Nimra sloeg de armen over elkaar heen.

“Nieuwkomers worden altijd geïntroduceerd in een maatschappij,” zei ze, “tenzij ze een meerwaarde bieden... Als je iets belangrijk kunt aanbieden, dan word je vanzelf een speler waarmee iedereen rekening moet houden.”

“Dus moeten we iets nieuws vinden?”

“Ik weet al wat,” zei Nimra beslist.

Een zandglijder naderde tegen hoge snelheid de Dodenvallei. In de vlieger zaten de prinses van Inter en vier van haar sterkste soldaten. Nimra had haar koninklijke gewaden achtergelaten en was gekleed in haar oude gevechtstuniek. Ze keek stug voor zich uit terwijl de contouren van de Dodenvallei steeds scherper werden.

“Ga eerst naar het kerkhof,” zei ze tegen de soldaat achter het stuur. De man knikte woordeloos en stelde hun koers een klein beetje bij. Niemand vroeg Nimra waarom ze eerst naar daar wilde. Het was niet meer dan passend dat ze eerst hun gesneuvelde kameraden een groet brachten voor ze de Dodenvallei verder introkken.

Het kerkhof was niet meer dan een groot veld van gedolven graven met hier en daar een herdenkingsteken aan een bepaalde soldaat. Er waren veel van dit soort kerkhoven te vinden, overal waar ze het Witte Leger hadden ontmoet. Hier waren echter de meeste doden gevallen. Hier hadden ze hun sterkste kompanen verloren.

De zandglijder stopte naast het kerkhof. Nimra stapte samen met drie van haar mannen uit. De vierde bleef de zandglijder bewaken. Langzaam liepen ze naar de graven. Nimra bleef niet aan de rand van het kerkhof staan, maar stapte tussen de graven in. Ze keek links en rechts. Soms knikte ze als ze een herdenkingsteken op een graf herkende. Veel van de mensen die hier lagen had ze met naam en toenaam gekend.

Haar drie soldaten waren aan de rand blijven staan. Ze keken sereen naar de jonge vrouw die zich als een zwevende libelle tussen de graven begaf. Ze volgden haar niet omdat ze zich te plomp vonden. Ze

hadden schrik om de graven te beroeren en de rust van hun broeders te verstoren.

Nimra begreep hen wel. Er waren teveel herinneringen hier. De ontknoping van lange omzwervingen die ze bijna niet hadden overleefd. Ze was zelf verrast hoe erg ze werd aangegrepen door het kerkhof. Ze was uiteraard niet vergeten hoeveel de oorlog met de Gouden Stad hen had gekost, maar het voorbije jaar was ze met zoveel andere dingen bezig geweest, dat ze de gebeurtenissen wat had verdrongen.

Maar nu ze hier terug was, herinnerde ze het zich weer als was het gisteren gebeurd. Ze herinnerde zich de dag dat Markesh was aangevallen door het Witte Leger. De bewoners van Markesh hadden de slaven vastgeketend achtergelaten als afleiding voor het Witte Leger. In de verlaten stad had Nimra een heksentoer uitgehaald om al die slaven stuk per stuk te bevrijden en te bewapenen. Ze had amper de helft van alle slaven tijdig de stad uitgekregen.

Dan waren die lange omzwervingen gekomen. Ze probeerden een eerste veilige haven te bereiken. Tevergeefs want het Witte Leger vond hen al snel. Ze probeerden een andere veilige haven te bereiken. Ook tevergeefs, want die werd al even snel in de as gelegd.

Hun leger zwol aan met overlevenden uit alle hoeken van de wereld. Gelukkig waren er de Barbaren. Eén van de clans nam de leiding op zich. Astor, de maarschalk, slaagde er in om een eenheid te maken van deze smeltkroes. Onder Nimra's leiding alleen was dat nooit gelukt. Zo eerlijk was ze wel.

Maar al die overlevenden legden ook Nimra's grootste vrees bloot: waar ze ook gingen, ze zouden nergens veilig zijn voor de Gouden Stad. Overal was het Witte Leger al geweest. Nergens was er nog een plaats om te schuilen.

De gok om naar de Dodenvallei te komen, had hen uiteindelijk gered. De Dragûl-dun had het opgenomen tegen het Witte Leger en had gewonnen. Zonder hem had de Gouden Stad hen volledig

uitgewist. Dan was er zelfs niemand meer geweest om hun lijken te begraven.

De Dragûl-dun...

Nimra stopte met wandelen.

Waar was hij nu? En waar was Caylar?

Caylar had zijn keuze gemaakt, net zoals zij. Hij had ervoor gekozen om bij de oude Schaduw te blijven. Alleen zo kon hij voorkomen dat de Dragûl-dun opnieuw vergat dat hij Shîthâr was. Nimra van haar kant had er voor gekozen om met het slavenvolk terug te keren naar Inter. Maar had ze daar wel goed aan gedaan? Was ze niet beter met Caylar meegegaan. Caylar, de Schaduw bij wie ze hoorde?

Ze keek omlaag. Op het graf naast haar lag een kleine pop. Van wie was die kleine pop geweest? Lag hier een kind? Het graf was te groot om van een kind te zijn. Wellicht lag de vader of moeder hier begraven en had het kind de pop als afscheid achtergelaten.

Het slavenleger had voor een groot deel bestaan uit vrouwen en kinderen. Sommigen van hen hadden meegevochten. Velen hadden daarbij het leven gelaten.

Het was voor die gebroken gezinnen dat Nimra haar eigen toekomst op het spel wilde zetten. Ja, ze had met Caylar mee kunnen gaan. Maar wat was er dan met het slavenleger gebeurd? Het zou uit elkaar zijn gevallen en daarna? Dan waren ze misschien terug slaaf geworden. Uit noodzaak, omdat er geen alternatief was.

Nimra haalde diep adem. Ze zag het als haar taak om deze mensen een nieuw leven te schenken. Als die missie was geslaagd, dan kon ze terug aan Caylar denken. Maar dan moest ze eerst doen waarvoor ze naar hier was gekomen.

Ze liep voorzichtig terug naar de rand van het kerkhof. Haar manschappen stonden haar geduldig op te wachten. Ze zeiden niks toen ze terug bij hen stond. Woorden waren niet nodig.

Zodra ze weer bij elkaar waren, gingen ze naar de vallei. Al snel kwamen ze de eerste overblijfselen tegen van het Witte Leger. De robots zagen er ondanks het verloop van tijd nog steeds brandnieuw uit. Alleen al daaraan zag je hoe geavanceerd de technologie van de Gouden Stad was.

Daartussen lagen restanten van hun eigen leger: zandglijders, kanonnen, helmen,... Alles dat te kapot was om nog op te lappen. Je zag merkbaar het verschil tussen hun eigen materiaal en dat van de Gouden Stad.

Ze liepen tussen de wrakken heen, links en rechts kijkend.

“Valt je niks op?” zei een van Nimra’s mannen, Goran.

“Wat?”

Goran bleef stilstaan. De anderen stopten ook.

“Toen we hier weggingen waren hier veel meer robots. Iemand heeft een hoop van de machines meegenomen.”

Nimra keek ook in de ronde. “Je hebt gelijk,” zei ze na een tijdje. “Wie is het geweest?”

“Geen kruimeldief alleszins,” antwoordde Goran. “Herinner je je die grote krab? Die krijg je niet op je eentje mee. Daar is een hele organisatie voor nodig.”

“Dus...,” zei een van de andere mannen, “kapers op de kust...”

Nimra knikte woordeloos. Eigenlijk waren ze hier naartoe gekomen om exact hetzelfde te doen. Ze wilden de wrakken van de Gouden Stad recupereren om te verkopen. Hun gemeenschap had geen toegevoegde waarde in Inter. Maar als ze hoogtechnologische robots konden herstellen of de onderdelen ervan verkopen, dan waren ze legitieme handelaars. Dan hadden ze wel een plaats in Inter.

“Wie was het?”

“Doet het er aan toe?” vroeg Nimra. “Het kan eender wie zijn geweest. We zijn niet de enigen die weten dat hier een oorlog werd uitgevochten. We hadden hier maar eerder moeten komen.”

“Ik gok op de Barbaren,” zei een van de andere mannen. “Ze hebben de kennis om die dingen uit elkaar te halen en te gebruiken.”

“Misschien... Maar wie het ook was, als wij ons gaan bemoeien met hun operatie, komt het gegarandeerd tot een nieuwe oorlog.” En daar had Nimra helemaal geen zin in. Zeker als het inderdaad om oude bekenden ging zoals de Barbaren.

“We kunnen misschien iets afspreken?”

Nimra schudde het hoofd. “Dit is een goudmijn. Als ik hier als eerste was gekomen, zou ik ook niemand anders toelaten op mijn terrein.”

“Ik zie niemand de boel bewaken,” zei Goran schouderophalend.

“Nee,” zei Nimra, “en eigenlijk is dat best vreemd.”

Ze keken tegelijkertijd op.

“Als ze werkelijk met zoveel zijn, waar zijn dan de wachters? Waar zijn de mensen die de robots uit elkaar moeten halen?” Nimra keek naar haar armband. Haar sensors pikten geen enkel teken van leven op.

Plots waren ze op hun hoede. Geen mensen betekende nog niet dat de vallei onbewaakt was. Eeuwenlang had de Dragûl-dun de vallei beschermd met apparatuur uit de Grote Eenheid. Misschien had iemand een aantal van de machines terug aan de praat gekregen.

“We moeten naar binnen gaan,” zei Nimra. “Zien of er zich iemand in het gebergte schuilhoudt.”

“Wat?” zei een van haar mannen verschrikt.

“De Dragûl-dun kan zich daarbinnen bevinden,” zei een andere soldaat al even ontzet.

Ondanks het feit dat de Dragûl-dun hen had gered van het Witte Leger, voelden de meesten toch voornamelijk schrik voor het donkere wezen.

“Hij is hier niet,” zei Nimra bedachtzaam. Zoniet was hij al lang verschenen.

Ondanks de weerstand die ze voelden, volgden de mannen toch hun prinses toen ze zich in beweging zette. Nimra oriënteerde zich in de vallei en probeerde zich te herinneren waar de ingangen van het Schaduwcomplex waren. Er was de ingang waar ze oorspronkelijk door was gevallen toen de Dragûl-dun haar vond, maar er waren er ook een paar die de Schaduw haar achteraf had laten zien. De deuren waren allemaal gemaskeerd, vermomd als rots waardoor het moeilijk was om ze terug te vinden.

Het duurde zeker een half uur voor ze eindelijk een herkenningspunt vond. Toen was het alleen nog een kwestie om de ingang zelf te vinden. Op het ogenblik dat ze dan toch een deur vond, kwam plots een oproep binnen.

“Prinses,” klonk het over de radio. Het was de soldaat die was achtergebleven om hun zandvlieger te bewaken. “Er komen vliegtuigen aan.” Even was er een korte pauze. “Ik denk dat jullie je best kunnen verstoppen... Het zijn er van de Gouden Stad.”

De mannen begonnen te vloeken. Nimra verstijfde. De Gouden Stad? Kon dat? Was er een nieuw Wit Leger in aantocht?

Even werd Nimra verlamd door angst. Dan werd ze wakker geschud door Goran. “We hebben geen keus. Nu moeten we wel naar binnen.”

Als bedwelmd nam Nimra haar verrekijker. Ze probeerde in de richting van hun zandglijder te kijken, maar er waren te veel bochten in de vallei en de bergen waren te hoog om iets te zien. Op dat ogenblik hoorde ze twee explosies van raketinslagen. Het leed geen twijfel dat er op hun zandglijder werd geschoten.

“Thom!” schreeuwde Goran door de radio, maar er kwam geen antwoord.

De mannen vloekten opnieuw. Plots hoorden ze de echo van vliegtuigen die dichterbij kwamen.

“Open de deur,” zei een van de mannen dringend tegen Nimra. De prinses knikte. Ze nam haar Schaduwring en zwaaide ermee over het slot. Onmiddellijk schoof de deur open.

Nimra liet haar mannen eerst binnengaan. Zelf bleef ze kijken in de richting van het lawaai. Zodra de laatste soldaat binnen was, wou ze hem achterna gaan. Net dan zag ze de vliegtuigen van de Gouden Stad verschijnen. Ze vlogen over de wrakken. Onder hen sleepten ze met een trekstraal een aantal van de vernielde robots mee.

“Snel!”

Nimra sprong ook door de deur en het mechanisme klapte terug dicht.

“Hebben ze je gezien?”

Nimra antwoordde niet. De sensors van de Gouden Stad waren veel beter dan die van hen. Wellicht hadden de vliegtuigen hen wel gezien, maar waren ze momenteel niet in hen geïnteresseerd.

Goran probeerde terug contact te zoeken met de soldaat van de zandglijder.

“Thom!”

Nimra wist dat het gevaarlijk was om radiosignalen uit te sturen, maar ze wilde het antwoord zelf ook weten. Leefde Thom nog? Of was ze weer een van haar manschappen verloren? Weer iemand waaraan ze veiligheid en een nieuwe thuis had beloofd?

Er klonk enkel geruis.

Nimra schudde het hoofd. “Het kan ook zijn dat het gesteente het signaal blokkeert. De Ouden wilden niet dat je het complex kon scannen.”

De mannen aarzelden. Misschien kon Thom hun oproep inderdaad niet horen. Misschien... De raketinslagen deden helaas iets anders vermoeden.

“Prinses, u hebt die schepen gezien. Waren ze inderdaad van de Gouden Stad?”

Nimra haalde zich de beelden voor de geest. “Ik denk het wel. Hun ontwerp leek er in ieder geval toch sterk op. Ze zijn waarschijnlijk hun robots aan het terughalen voor herstelling.”

De mannen huiverden.

“Zouden ze een nieuwe oorlog aan het voorbereiden zijn?”

“We waren gewaarschuwd,” zei Nimra. “De Gouden Stad was kreupel gemaakt, maar niet verslagen. De enige reden waarom we zo lang niks hebben gehoord, was omdat al hun grondstoffen waren uitgeput.”

“Dus halen ze hun grondstoffen hier?”

“Ja,” zei Nimra. “Op een of andere manier moeten ze weten dat de Dragûl-dun de vallei niet meer bewaakt.”

“Als je ziet hoeveel robots er nog zijn, kunnen ze er nog niet zo lang mee bezig zijn.”

Nimra knikte.

“Dus, wat doen we nu?” vroeg Goran.

“Ofwel wachten we hier tot de vliegschepen weg zijn,” zei een van de andere soldaten. “Ofwel doorzoeken we het complex. Aangezien onze zandvlieger werd vernietigd, hebben we een ander vervoermiddel nodig.”

Hoewel de kans klein leek dat ze hier iets zouden vinden, stemde Nimra toch in met het voorstel. Ze wilde het complex ook verder onderzoeken. Misschien vond ze wel iets dat haar kon vertellen waar de Dragûl-dun en Caylar waren.

Ze moest eerlijkheidshalve toegeven dat dat ook een van de redenen was waarom ze naar hier was gekomen. Nadat Caylar was vertrokken, had ze beseft dat ze slechte afspraken met hem had gemaakt. Ze had geen manier om met hem in contact te komen. Ze wist niet waar of hoe ze hem ooit zou terugvinden.

Caylar had doen uitschijnen dat hij haar wel terug zou opzoeken in Markesh. Maar wat als hij nooit zou komen? Waar moest ze beginnen zoeken?

De vliegschepen van de Gouden Stad baarden haar ook zorgen. De Dragûl-dun was de enige die het kon opnemen tegen de robots van de Gouden Stad. Alleen was de vraag of de Dragûl-dun wist dat het Witte Leger was teruggekeerd. Misschien bevond hij zich samen met Caylar in een of andere uithoek van de wereld, afgesneden van alle nieuws. En wat zouden ze dan doen?

“Ik stel voor dat we dieper het gebergte ingaan,” zei Goran. De andere mannen knikten. Nimra aarzelde. Ze stonden in een van de vele lange gangen van het complex, maar Nimra had geen idee waar ze naartoe moesten. Al deze gangen leken op elkaar en ze kende het complex niet goed genoeg om haar weg erin te vinden. Ze besloot toch een gok te wagen, enkel en alleen omdat ze sporen van Caylar en de Dragûl-dun wilde vinden.

“Laten we naar daar gaan,” zei ze. Ze begonnen een eindeloze tocht door lange gangen. Wanneer ze op een splitsing kwamen, probeerden ze de gang te kiezen die dieper het gebergte inging. Soms hadden ze het gevoel dat ze omhoog gingen, zelfs al kwamen ze nergens een trap tegen. Zo desoriënterend werkten de gangen.

Hier en daar kwamen ze lege ruimtes tegen. Ze stapten naar binnen, maar vonden niks dat duidelijk maakte waarvoor de ruimtes bedoeld waren. Wellicht hadden de Ouden nooit de tijd gekregen om ze af te werken.

Nergens vonden ze sporen van andere mensen. Dat bevestigde Nimra's vermoeden dat het inderdaad de Gouden Stad was die de robots in de vallei had meegenomen. Er waren dus geen andere plundersaars aan het werk.

Na een tijd waren ze het wandelen moe. Ze gingen een nieuwe kamer binnen en besloten hier even te rusten. Terwijl ze het eten verdeelden, viel Nimra's oog op een grote poort. Het feit dat ze gesloten was, trok haar aandacht. Geen enkele andere ruimte die ze tot nog toe hadden gezien, was afgesloten geweest.

Ze aten hun maaltijd op. Al die tijd gleed Nimra's blik af naar de poort. Ze zei niks, maar besloot dan om de poort te gaan onderzoeken. De mannen bleven zitten en keuvelden rustig over koetjes en kalfjes terwijl Nimra opstond.

Zodra ze de poort naderde, gleed deze geruisloos open. Zo geruisloos dat haar mannen het geeneens merkten. Ze stapte een reusachtig grote ruimte in. Wat ze daar terugvond deed haar even verbluft stilstaan.

"Mannen!"

"Wat?"

Binnen de drie seconden stonden de soldaten ook in de ruimte. Ze bleven perplex naast haar staan.

"Wat is dat?"

"Een schip," antwoordde Nimra.

"Ja," zei Goran terwijl hij voorzichtig dichterbij kwam. "Maar wat voor een?"

Het vliegschip was groot. Wellicht groot genoeg om duizend man te vervoeren. Wat moest de Dragûl-dun met zo'n schip?

"Denk je dat het er een is van de Ouden?"

Nimra keek naar het ontwerp. Dat moest wel. Het zag er gestroomlijnd uit, typisch voor alles dat de Ouden maakten. Net als zoveel dingen uit die tijd zag het schip er smetteloos uit, onaangetast door de tijd.

Ze hadden allemaal wel eens een artefact van de Ouden gezien. Maar een schip als dit was een zeldzaamheid. Het was ontzettend groot. Zo groot dat Nimra zich afvroeg hoe het hier ooit weg moest geraken.

"Dit moet een vliegloods zijn," zei een van de mannen terwijl hij omhoog keek. "Het dak lijkt open te gaan."

Nimra kwam tot de conclusie dat de soldaat gelijk had. Hoewel je er niks van zag aan de buitenkant, moest dit inderdaad een

landingsplaats voor vliegschepen zijn. De loods was ook dusdanig groot dat er nog wel meer schepen konden landden.

“Zouden we ermee kunnen vliegen?” vroeg Goran geestdriftig.

Nimra stapte naar het vliegtuig toe. Ze betwijfelde het. De schepen van de Ouden werden vroeger bestuurd door het NET. Zonder een AI was het wellicht onmogelijk om het schip aan de praat te krijgen.

“Hoe geraak je naar binnen?” vroeg een van de mannen zich luidop af.

Ze liepen rond het schip en vonden een stelling die overduidelijk dateerde van na de Grote Eenheid. Het was een constructie die bruut aan elkaar was gelast, niet half zo elegant als al de rest in deze ruimte. Iemand had blijkbaar gewerkt aan het schip. De Dragûl-dun misschien?

Ze klommen omhoog op de stelling en vonden een luik waarlangs ze binnen konden gaan. Zodra ze hun hoofd binnen staken, zagen ze een grote, open ruimte.

“Een transportschip?” vroeg Goran.

Nimra knikte. Het complex was in aanbouw geweest toen het NET in elkaar stortte. Wellicht diende het schip voor de aanvoer van materialen en robots.

“Hoeveel man zou hier in geraken?” vroeg een van de andere mannen zich af.

“Een hoop...”

Nimra besloot naar de voorkant van het schip te gaan. Normaal gezien had een schip uit de Grote Eenheid geen piloot nodig, maar langs de buitenkant leek er toch een cockpit te zijn. Ze stapte door de romp naar voor en vond er inderdaad een controlekamer. Tegen alle verwachtingen in was de ruimte niet half zo gestroomlijnd als de rest van het vliegtuig. Overal lagen kabels en stonden er apparaten die ergens anders uit waren gesloopt. In het midden stond een zetel die achteraf was gemonteerd.

Iemand was bezig geweest om het vliegtuig aan te passen zodat het door een mens kon worden bestuurd. Zou dat ook gelukt zijn? De cockpit leek een rommeltje. Als er daadwerkelijk kon worden gevlogen met het schip, dan zouden de kabels niet overal in de weg liggen.

Ze zette zich neer op de stoel. Ze keek rond op zoek naar een bedieningspaneel. Toen ze die niet vond, probeerde ze een veegbeweging. Dat was zoals de Barbaren hun toestellen bestuurden. Ook dat deed niet veel.

“Ik denk niet dat we er iets mee gaan kunnen doen,” zuchtte Nimra toen een van de soldaten ook binnenkwam.

“Waarom?”

“Het heeft een AI nodig. Je moet het schip ombouwen, wil je het manueel kunnen besturen. Maar ik ken niemand die zoveel technische kennis heeft.”

“De Barbaren zouden het kunnen.”

De Barbaren... Ja, zij waren experts als het over oude technologie ging. Maar hoe zouden ze hen kunnen bereiken? De Barbaren waren ingedeeld in clans en bleven nooit lang op dezelfde plaats. Nimra wist wel ongeveer waar ze woonden, maar om ze te vinden zouden ze veel tijd nodig hebben.

“Als we terug zijn in Markesh kunnen we proberen om hen te bereiken. Een paar van mijn oude radiocodes uit de oorlog zullen nog wel werken,” zei Nimra.

“Of we slopen het tuig.”

“Ik hou het liever nog even achter de hand,” zei Nimra.

Ze stond op uit de stoel. “Kom, we kijken nog wat verder rond.”

Ze verlieten het vliegtuig terug en vervolgden hun tocht door het complex. De gangen leken naar boven te leiden, naar de top van het gebergte. Langzamerhand begon Nimra de gangen te herkennen. Dit was het gedeelte in het gebergte dat door de Dragûl-dun werd bewoond.

De mannen leken het ook te beseffen, want ze begonnen zenuwachtig aan hun wapens te frunniken. Ondanks alles bleef de Dragûl-dun toch angst inspireren. Zelfs al beweerde Nimra nog honderd keer het tegendeel, dan nog zouden ze het zwarte wezen nooit vertrouwen.

Uiteindelijk kwam het gezelschap terecht in de kamer waar Nimra, de Dragûl-dun had leren kennen. De kamer zag er nog steeds hetzelfde uit. In het midden stond de sokkel waar ooit de harp van Shîthàr vrouw had gestaan. Aan de andere kant was de grot open en kon je naar beneden kijken. Rechts van de poort was een inham om te slapen. En nergens was er een indicatie dat de Schaduw ook maar recentelijk in de buurt was geweest.

Ergens frustreerde het Nimra dat Caylar en Shîthàr geen enkele aanwijzing voor haar hadden achtergelaten. Ze waren vertrokken en daarmee was de kous af. Op geen enkel moment hadden ze er wellicht aan gedacht dat zij hen wel eens wou contacteren.

“Laten we terug naar buiten gaan,” zei Nimra geprikkeld.

De schepen uit de Gouden Stad waren wellicht al lang vertrokken. Ze hoorden alleszins geen lawaai in de vallei en als ze even naar beneden keken, zagen ze ook niks bewegen.

“Weet u waar we naartoe moeten?”

“Ja, hier ken ik het wel.”

Voordat het leger zich had ontbonden, was ze hier nog een aantal keer geweest. De Dragûl-dun had haar wat wegwijs gemaakt door de gangen. Dus was het gemakkelijk om van hieruit terug de uitgang te vinden.

Ze begonnen aan hun lange tocht naar de uitgang van het complex. Voor de mannen was het een eindeloze wirwar van gangen. Alles leek op elkaar en het was hen een raadsel hoe Nimra er haar weg door vond.

Nimra begreep zelf niet waarom de Dragûl-dun hier zo lang was blijven wonen. Het complex was kaal en bood weinig variatie. Ze vroeg

zich geregeld af waarmee de Schaduw zich al die tijd bezig had gehouden.

Maar hij had hier natuurlijk niet non-stop gewoond. Volgens de verhalen had hij ook dikwijls over de planeet heen gezworven. Maar waarom, daar had Nimra het raden naar.

Ze bereikten een van de uitgangen van het gebergte. Het was de deur die ze een paar keer had gebruikt toen ze hier met de Dragûl-dun was geweest. Ze bewoog haar ring over het slot en de deur klikte open.

Ze wilde naar buiten gaan, maar ze had nauwelijks een stap gedaan of er werd een laserschot op haar gelost. Snel dook ze terug naar achter, de gang in, maar in een flits had ze nog wel gezien wie er op haar had geschoten. Het was geen robot, maar een woestijnbewoner. Even snel als zij dook hij weg achter een wrak, wellicht verrast door het feit dat hier nog andere mensen waren.

“Niet vuren!” schreeuwde ze. “We komen in vrede.”

“Hoe zijn jullie daar binnen geraakt?” riep de onbekende terug.

Nimra besloot een gokje: “We zijn vrienden van de Dragûl-dun. Hij heeft ons toegang tot het gebergte gegeven.”

Even bleef het stil.

“Wie zijn jullie?”

“Ik ben prinses Nimra Riga-El-Arif. Dit zijn mijn mensen.”

Ze hoopte dat de man verderop mee in hun leger had gevochten en haar naam herkende.

“Jij bent Caylars vrouw?”

Verbluft kon Nimra even niets antwoorden. Hoe wist die man dat? Dat was nu niet iets waarmee ze te koop liep.

“Wie ben jij dan wel?” vroeg ze zelf.

“Jon.”

Plots daagde het Nimra. “Jij bent de man die aan de rand van het gebergte woonde. Met een meisje, dacht ik? Caylar en ik zijn even bij je langs geweest. Je was een beetje kwaad omdat we de oorlog naar je voordeur hadden gebracht.”

Ze hoorde de man kort lachen.

“Kom maar tevoorschijn,” riep hij. “Je bent echt de prinses.”

Voorzichtig kwam ze door de deur. De jonge man kwam vanachter het autowrak vandaan en stak zijn laser terug tussen zijn gordel. Het was inderdaad de jonge man die ze indertijd samen met Caylar had bezocht.

Toen Caylar de Dodenvallei de eerste keer had bezocht, waren hij en Varès ten prooi gevallen aan rovers. Caylar had zich kunnen bevrijden, maar was gewond geweest. Had Jon hem niet gevonden, dan had hij die verwondingen wellicht niet overleefd.

Nadat de Dragûl-dun het Witte Leger had uitgeschakeld, hadden zij en Caylar de jonge man bezocht. Hij was niet blij geweest met al die extra mensen in ‘zijn’ vallei. De reden was voornamelijk het meisje dat bij hem woonde. Hij was erg beschermend als het over haar ging.

Nimra ging bij Jon staan. Ze keek naar het werkmateriaal naast zijn voeten. Blijkbaar was hij onderdelen uit het wrak aan het halen geweest. Ze knikte er naar. “Voor eigen gebruik?”

Jon schudde het hoofd. “Ik verkoop de onderdelen op een markt een twintigtal kilometer verderop. De wrakken zijn toch van niemand meer.”

“Waarom neem je geen onderdelen uit de robots van het Witte Leger? Die zijn meer waard.”

Jons blik werd donker.

“Er is iets met die robots,” zei hij. “Mensen die er onderdelen uitnemen, vertrekken er mee naar de markt, maar komen er nooit toe.”

Hij keek even over zijn schouder. “Ik veronderstel dat jullie bij de man horen die aan het kerkhof werd gebombardeerd? Dan hebben jullie de schepen gezien, nietwaar? Die zijn van de Gouden Stad. Ze komen hun materiaal recupereren. In de onderdelen moeten trackers zitten zodat iedereen die er mee aan de haal gaat, wordt achtervolgd en vernietigd.”

“Heb je gezien wat er met Thom gebeurde?”

Jon haalde de schouders op. “Vanuit de verte. Ik was nog niet aangekomen in de vallei. Toen ik de vliegtuigen opmerkte, heb ik mezelf direct verscholen. Jullie vriend was een open schietschijf. Hij werd aan flarden geschoten.”

De soldaten keken elkaar aan. Tot op dat ogenblik hadden ze gehoopt dat Thom zich had kunnen redden. Nu wisten ze beter.

“Komen die schepen hier dikwijls?” vroeg Nimra.

“Er zit geen regelmaat in. Soms zie je ze maanden niet, dan komen ze weer elke week.”

Nimra beseftte maar al te goed wat dat betekende. Het gevaar uit de Gouden Stad was terug. Wellicht was de stad nieuwe oorlogsschepen aan het maken. Eens terug op sterkte, was het een kwestie van tijd voor het Witte Leger opnieuw de planeet zou overspoelen.

“We moeten de mensen waarschuwen,” zei een van de soldaten. Nimra knikte bedachtzaam. Uiteraard, maar dat zou niet zo eenvoudig worden als het klonk. Niemand anders had de schepen immers gezien.

“We moeten eerst terug naar Markesh. Jon, de schepen hebben ons transport vernield. Zou je ons terug kunnen brengen?”

De jonge man trok een gezicht. “De slavenstad? Daar ga ik liever met een boog omheen. Als je er als vrije man zonder bescherming binnengaat, dan eindig je geheid op de slavenmarkten.”

Nimra kon hem geen ongelijk geven. Dat was inderdaad al gebeurd. “Leen ons dan je voertuig,” zei ze. “Ik betaal je rijkelijk. Wat wil je? Geld? Een replicator?”

“Ik heb mijn voertuig zelf nodig. Maar ik ben momenteel een kleine zandvlieger aan het herstellen. Die is niet af, maar één persoon kan er wel mee tot in Markesh vliegen. Als je me een replicator bezorgt, wil ik die wel lenen.”

De soldaten keken elkaar aan. Wie zou er mee vliegen? Eén iemand moest naar Markesh voor ander transport. De rest zou hier moeten wachten.

“Goran gaat,” zei Nimra beslist. De mannen spraken haar niet tegen. Ze waren gewend om onvoorwaardelijk te gehoorzamen. Zelfs Jon was onder de indruk van de natuurlijke autoriteit die de prinses uitademde.

“Kan de rest van ons bij je thuis wachten?” vroeg Nimra aan Jon.

Zo onder de indruk van de prinses was Jon nu ook weer niet. “Nee, geen vreemden in mijn huis,” zei hij kortaf. Blijkbaar vond hij drie vreemde mensen in de buurt van zijn vrouw iets te bedreigend.

Hij maakte een hoofdbeweging naar Goran. “Jij, ga met me mee. De rest blijft hier.”

Hij draaide zich om, maar aarzelde dan even. “Die deur waar jullie uitkwamen, kunnen jullie die nog altijd gebruiken?” vroeg hij aan Nimra.

De prinses knikte. “We hebben een sleutel. Als we schepen van de Gouden Stad zien, gaan we naar binnen.”

“Duik nog niet direct naar binnen. Ik breng jullie vriend naar mijn vlieger, maar dan wil ik ook eens een kijkje nemen daarbinnen.”

“Je wilt het huis van de Dragûl-dun zien?” vroeg Nimra geamuseerd. “Heb je geen schrik voor wat je daarbinnen vindt? De Dragûl-dun gaat het misschien niet fijn vinden als je iets aanraakt dat van hem is.”

“De Dragûl-dun is mijn buur. Buren letten normaal gezien op elkaars huis als ze op reis gaan.”

Nimra grinnikte. Ze dacht niet dat Shîthàr er zich van bewust was dat hij een buur had. Niettemin was ze van mening dat het geen kwaad kon om met Jon naar binnen te gaan. Dan had de Schaduw zijn woonst maar niet moeten verlaten.

“Al goed. Tot straks.”

Twee uur later stond Jon terug in de vallei en hij was niet alleen. Nimra zag dat hij een andere man bijhad. Maar niet zomaar een man.

Het was een Barbaar, van top tot teen gewapend, typisch voor mensen van zijn volk.

“Dit is Khalid,” zei Jon terwijl hij uit zijn voertuig stapte.

Nimra fronste de wenkbrauwen. Het was ongewoon dat een Barbaar zich aansloot bij mensen die niet bij de clans hoorden.

“Hij is blijven rondhangen in de Dodenvallei nadat de oorlog afgelopen was.”

Nimra zag dat er iets anders was aan de man. Op zijn borst droeg hij een klein toestelletje. Van daaruit vertrok een kabel naar een apparaatje achter zijn oor. Op dat ogenblik klonk er een stem uit het kleine toestel op zijn borst: “Jon en zijn vrouw stonden er alleen voor na de oorlog. Ze hadden wat hulp nodig om opdringerige soldaten weg te houden die niet onmiddellijk wilden vertrekken. Er waren er nogal wat die dachten dat ze zich tegoed konden doen aan Jons eten en bezittingen.”

“En Khalid woont sindsdien vlak bij ons...,” vulde Jon aan.

Nimra nam de Barbaar geïnteresseerd op.

“Waar dient dat voor?” vroeg ze en ze wees naar het computertje rond Khalids nek.

De Barbaar maakte aanstalten om te antwoorden, maar Jon was hem voor. “Khalid is doof. Hij kan praten, maar je begrijpt er alleen niet veel van omdat hij zo raar klinkt. Dus gebruikt hij dat computertje om zich uit te drukken.”

Khalid wees op het apparaatje achter zijn oor. “Dit implantaat vangt de signalen op van mijn zenuwcellen en de computer op mijn borst vertaalt ze naar zinnen. Eigenlijk kan ik ook gewoon spreken, maar Jon is te lui om me te willen begrijpen.”

“Als jij je mond gebruikt, hoor ik alleen gewauwel,” zei Jon.

“Precies wat ik zeg,” klonk het uit de computer op Khalids borst.

Nimra knikte bedachtzaam. “Hebben de Barbaren geen technologie om je handicap te verhelpen?”

Khalid knikte. “Ja, maar mijn handicap helpt me om mijn andere zintuigen scherp te houden.”

Jon wou daar iets aan toevoegen, maar hield zich op het laatste ogenblik in. Nimra merkte het op en vroeg zich af wat de Barbaar hen niet vertelde.

Khalid leek iets van haar argwaan op te pikken, want zijn computertje begon direct terug te spreken: “Ik ben hier niet zomaar gebleven. Ik kreeg van onze Vereerde, de leider van de clans, de opdracht om de Dodenvallei in het oog te houden.”

“Je moest spioneren?” vroeg een van Nimra’s soldaten.

“Spioneren wil zeggen dat niemand mag weten wat je hier komt doen,” zei Khalid met een glimlach. “Jon weet waarom ik hier ben. Dat ik hem en zijn vrouw intussen ook bescherm, neemt hij er graag bij.”

“Heb je de clans verteld over de schepen die de Gouden Stad naar hier heeft gestuurd?”

“Natuurlijk. Ik heb direct een boodschap verzonden.”

“En hoe reageerden ze?”

“Niet,” antwoordde Khalid ernstig. “Ik heb geen enkele clan meer kunnen bereiken sinds die dag.”

Nimra en haar soldaten keken elkaar ontsteld aan.

“Wat kan dat betekenen?” vroeg Nimra aan Khalid.

De Barbaar schudde het hoofd. “Ik weet het niet. Ik wil gaan kijken, maar heb geen transport. Daarom waren Jon en ik bezig om een zandvlieger te herstellen. Maar jullie vriend is daar nu mee weg.”

“Het spijt me,” zei Nimra. “Eens ik terug ben in Inter, zal ik er alles aan doen om je te helpen.”

“Dat is misschien niet nodig. Toon me dat schip dat jullie daarbinnen hebben gevonden.”

Nimra en de soldaten keken verrast op. Hoe kon hij dat weten? Had Goran het hem verteld? Dat zou toch wel heel onverstandig zijn geweest. Het was het enige van waarde dat ze hier in de hele vallei hadden gevonden.

“Waarom denk je dat er een schip is daarbinnen?” vroeg een van de soldaten.

“Van Goran,” zei Khalid.

Nimra fronste de wenkbrauwen. Zou het? Ergens geloofde ze niet dat Goran vrijwillig hun grootste vondst had verraden. Langs de andere kant kon ze het ook niet uitsluiten.

“Ik kan helpen,” zei Khalid voor ze meer tijd kreeg om na te denken. “Ik heb de expertise om apparatuur uit de Grote Eenheid om te bouwen.”

“Waarom zou je dat willen doen?”

“Ik moet mijn clan proberen te bereiken. Met een gewone zandglijder kan je onze landen niet bereiken. Ik stel daarom een ruil voor: ik herstel het schip om naar mijn mensen te vliegen en daarna kunnen jullie met het schip doen wat jullie willen. We hebben zelf schepen genoeg.”

Nimra en de soldaten keken elkaar aan. Dat was geen slechte deal. Als het schip hersteld was, dan was het veel meer waard. Dat ze tegelijkertijd een Barbaar uit de nood konden helpen, was mooi meegenomen. Ze stonden nog in het krijt bij de Barbaren voor hun hulp tijdens de oorlog.

Nimra knikte. “Goed, afgesproken. Jij herstelt het schip. Wij zoeken de clans en nemen daarna het schip terug mee.”

Ze ging naar de toegang van het gebergte en opende de deur met haar ring.

“Komen jullie?” vroeg ze terwijl ze naar binnen ging.

De soldaten, Jon en Khalid volgden haar door de deur. Jon keek geïnteresseerd om zich heen. Hij had nog nooit de binnenkant van het gebergte gezien en leek wat op zijn hoede. Khalid van zijn kant leek dan weer erg op zijn gemak. Alsof het niet de eerste keer was dat hij hier kwam.

Het duurde even voor ze zich weer herinnerden waar het schip juist was. Alle tunnels leken op elkaar, dus een paar keer vergisten ze zich.

Khalid had een trucje om de gangen uit elkaar te houden. Zijn armband maakte automatisch een map van de gangen waar ze door liepen. Als ze niet zeker waren of ze de juiste richting uitliepen, projecteerde Khalid de map en zagen ze weer waar ze vandaan kwamen.

Na een tijdje vonden ze de hangar terug waar het schip stond gestationeerd. Toen ze binnengingen vroeg een van de soldaten: “Weet je wat voor type schip het is?”

Khalid nam het even op en zei: “Een transportschip voor materiaal. Een van onze clans heeft er ook zo een. De Ouden gebruikten het schip wellicht bij de bouw van het complex om dingen aan en af te voeren. Er zit ook een trekstraal in. En enkele lasers. Die dienden vroeger om te kunnen boren, maar wij hebben ze omgebouwd tot wapens.”

“Kan je het aan de praat krijgen?”

“Dat moeten we nog bezien,” zei de Barbaar en hij liep naar de stelling naast het schip. Even later was Khalid in de controlekamer bezig met alle apparatuur open te leggen. Nimra bekeek hem van terzijde en liet hem rustig doen. De Barbaar leek te weten met wat hij bezig was. Dat was al meer dan ze van zichzelf kon zeggen.

Na een tijd keek Khalid op naar de prinses en klonk het uit zijn computertje: “Het gaat wel lukken. Maar ik ga veel onderdelen nodig hebben. En vooral ook tijd. Ik schat dat de ombouw minimaal drie weken zal duren.”

Nimra knikte. Zoiets had ze wel verwacht.

“Kan je die onderdelen uit de vallei recupereren?”

Khalid knikte. “Als ik wat hulp krijg.”

“Ik zal een van mijn mensen hier laten. Die kan helpen met onderdelen te vinden.”

“Blijf je niet hier?” vroeg Khalid.

“Nee,” zei Nimra. “Ik moet terug naar Markesh. Mijn volk heeft me daar nodig. Als Goran terug is met vervoer, vertrek ik onmiddellijk.”

De Barbaar knikte begrijpend.

“Ik zal je een langeafstandsradio geven. Dan kan je contact met ons houden.”

“Bedankt,” zei Nimra gemeend.

Goran kwam pas de volgende dag terug met een troep andere soldaten. Nimra en haar mannen hadden de nacht in het schip doorgebracht. Jon had hen voorzien van het nodige voedsel zodat ze niet van de honger omvielen in de tussentijd. De jonge man leek dan wel stug, hij wist wel hoe hij voor iemand moest zorgen.

Voor ze terug vertrok naar Inter, koos Nimra een van haar mannen uit om bij Khalid te blijven. Ze gaf hem haar ring zodat ze zonder problemen in en uit het gebergte konden gaan. Khalid zei dat hij haar wel een seintje zou geven als het schip klaar was. Dan vertrokken ze.

Terwijl ze terug naar Inter aan het rijden waren, vroeg Nimra aan Goran: “Had jij aan Khalid verteld dat we een schip hadden gevonden in de bergen?”

De soldaat reageerde verrast: “Ik heb hem niks verteld. Ik dacht dat u dat had gedaan.”

Nimra knipperde met de ogen. Nee, zij had ook niks verteld aan Jon en Khalid. Dus als zij niks had verteld, en Goran niks had verteld, hoe wist Khalid dan dat er zich een schip in het gebergte bevond?

Toen Nimra en haar mannen Markesh naderden, zag ze onmiddellijk dat er iets mis was. Er stonden veel meer mensen aan de stadspoorten dan gebruikelijk. En de meesten ervan waren ex-slaven.

Nimra liet haar voertuig vlak bij de mensenmassa stoppen. Ze stapte uit en sprak de eerste de beste aan die achteraan stond te drummen. “Wat gebeurt er?”

De vrouw draaide zich om en schrok toen ze Nimra herkende. Ze maakte snel een buiging en zei: “De wachters laten ons niet meer naar binnen.”

Nimra fronste de wenkbrauwen. “Waarom?”

“Ze zeggen dat ze orders hebben gekregen om ons niet meer toe te laten.”

Intussen hadden andere mensen de prinses ook ontdekt. Ze liepen onmiddellijk naar haar toe om hun gram te halen.

“We kunnen niet naar binnen!”

“Hoe moet ik brood gaan halen?”

“Mijn dochter zit nog achter de muren!”

“Laten we die kaffers zelf opzij zetten!”

Nimra voelde de mensenmassa tegen haar aan duwen. Een aantal van haar soldaten greep onmiddellijk in en duwde iedereen naar achter.

“Kalmeer!” zei Nimra, hard genoeg zodat de mensen in haar directe omgeving het hoorden. “Iedereen moet zich nu rustig houden en niks ondernemen.” Haar stem klonk zo dwingend dat iedereen terstond bedaarde.

“Ik zal gaan praten met de poortwachters,” zei ze dan. De voormalige slaven reageerden opgelucht. Zolang de prinses er was, zou ze voor hen zorgen...

Nimra liet haar soldaten de weg vrijmaken voor haar. De mensenzee spleet in twee zodra ze merkte wie er aankwam. Nimra's natuurlijke gezag had er altijd voor gezorgd dat mensen haar blindelings vertrouwden. Tot op de dag van vandaag had Nimra dat vertrouwen ook nog nooit beschaamd.

Ze kwam aan bij de poort van de stad. Het waren niet zomaar enkele poortwachters die er stonden, maar ook tanks met geschut. Het leek wel alsof de stad zich klaarmaakte op een bestorming.

Zodra de poortwachters de prinses zagen verschijnen, kwam de commandant naar voren. Ze maakten allemaal een korte buiging. Ze wisten niet helemaal hoe ze zich moesten gedragen. Eeuwenlang was het hen verboden geweest om de koninklijke familie rechtstreeks aan te kijken op straffe des doods. En nu was er die prinses die zich

kleedde als de eerste de beste soldaat, maar wel het gezag had van de koninklijke familie.

“Wat moet dit voorstellen?” vroeg Nimra scherp met een hoofdbeweging naar de tanks.

“We hebben orders gehad van de stadhouder om geen mensen meer toe te laten uit het nieuwe stadgedeelte. Enkel handelaars mogen de stad nog in.”

Asalaam... Dit was de stadhouder weer ten voeten uit. Hij had rustig gewacht tot Nimra de stad uit was om een zet tegen haar te doen. Omdat alle markten binnenin de stadsomwalling lagen, waren de voormalige slaven verplicht om naar binnen te gaan voor hun dagelijkse bevoorrading. Door ze de toegang te ontfeggen maakte de stadhouder het onmogelijk voor de ‘nieuwe’ bewoners om te leven.

“De stadhouder heeft geen autoriteit over mijn slaven,” zei Nimra koel tegen de poortwachter. “Laat mijn mensen direct binnen of al jullie hoofden gaan er af.”

De commandant knikte. Hij had haar reactie blijkbaar wel verwacht, want hij ging niet met haar in discussie. Met een handbeweging gaf hij te kennen dat de tanks moesten worden verwijderd. Onmiddellijk stroomden de voormalige slaven naar binnen.

Nimra gunde de wachters geen blik meer en stapte ook door de poorten. Direct achter haar volgden haar soldaten. Goran liep naast haar en keek haar van terzijde aan. Hij had niet veel nodig om te zien dat de prinses ziedde van woede.

“Wat was daar de bedoeling van?” vroeg Goran voorzichtig. “De stadhouder wist toch dat een blokkade van de stadspoort niet lang zou duren als u terugkwam?”

“Dat stuk stront van een Asalaam wist heel goed wat hij deed,” zei Nimra koel. “Hij wist dat hij zijn zet moest doen als ik er niet was. Hij hoopte dat de meute agressief zou worden tegen de poortwachters. Als

de mensen een misstap deden, dan had hij op hen kunnen laten schieten en hen voor altijd uit de stad laten verbannen.”

“Dus hij wilde een vechtpartij uitlokken?”

“Precies...”

Ze stapten naar het koninklijk paleis en gingen er binnen.

Zodra ze in haar vertrekken stond, zei Nimra tegen een van haar bedienden: “Laat de stadhouder halen. Zeg dat hij hier binnen de vijf minuten moet staan. Laat hem vervolgens een uur wachten.”

De bediende vertrok en Nimra begon zich om te kleden. In haar rol als prinses van Inter moest ze er op en top koninklijk uitzien. Dan kon ze beter haar soldatenuitrusting achterwege laten. Ze baadde en deed vervolgens haar rijkelijkste kledij aan. Tegen die tijd was er een uur om en was ze voldoende gekalmeerd om de stadhouder te kunnen ontvangen.

De stadhouder stond nog maar nauwelijks binnen of Nimra zei: “Asalaam, ik heb er een hekel aan om dingen twee keer te moeten zeggen. De laatste keer dat we elkaar zagen, heb ik je er aan moeten herinneren dat je geen zeggenschap hebt over mijn slaven. Is dat zo moeilijk te begrijpen?

Als je nog een keer zo’n stunt uithaalt, laat ik je vierendelen.”

De stadhouder leek allesbehalve van zijn stuk. “Het was niet mijn idee,” zei hij.

Nimra fronste de wenkbrauwen.

“Het was uw broer, Youssef.”

Youssef? De gedoodverfde troonopvolger? Hij bemoeide zich nooit met haar zaken. Dat wilde zeggen, vroeger toch niet... Sinds het einde van de oorlog gedroeg hij zich anders. Alsof iemand hem bang voor haar had gemaakt.

Ze had wel een vermoeden of twee wat daarachter stak. Youssef had zich nooit bedreigd door haar gevoeld. Hij was de oudste broer. Zij was slechts de jongere zuster. Sultans werden altijd opgevolgd door hun zonen. Dat was de traditie.

Maar dan was er die oorlog geweest. Nimra had een leger aangevoerd en had bewezen dat ze een krachtige leider was. Bovendien was er ook de genezer die het leven van de sultan had gered. Nimra was indertijd degene geweest die hem binnen had gehaald. Achteraf was gebleken dat de genezer niet eender wie was geweest, maar een lid van een bovennatuurlijk ras. Zijn reputatie straalde af op de prinses.

“En wat was de reden waarom Youssef mijn slaven de weg blokkeerde?”

“Hij is er van overtuigd dat de slaven een gevaar vormen voor de goede werking van de stad.”

“Je wil zeggen: jij hebt hem dat ingefluisterd, terwijl je er geen enkel bewijs voor hebt.”

“Ik heb intussen een uitgebreid dossier.”

“Ik ben benieuwd wanneer je me dat gaat overhandigen,” snoof ze. “En wat er eigenlijk van waar is.

Maar genoeg. Ik heb je gewaarschuwd. Durf nog eens aan mijn persoonlijk bezit te komen en je zal het jouwe verliezen. Naar buiten!”

De stadhouder leek nauwelijks aangedaan. Hij boog en liep dan achterwaarts naar de deur. Nimra zag hem met lede ogen vertrekken.

Goran kwam voorzichtig dichterbij. Hij had al die tijd als bewaker naast de deur gestaan en had de hele conversatie gevolgd. Hij zag aan Nimra's gezicht dat ze op iets aan het broeden was.

“Wilt u dat we hem uit de weg ruimen?” vroeg Goran.

“Hij verdient het wel,” zei Nimra, “maar dat gaat nog weinig uithalen. Dit is nu verder gegaan dan hem alleen. Hij heeft Youssef er van kunnen overtuigen dat jullie een gevaar betekenen voor de stad. Dat ga je niet meer uit Youssefs hoofd krijgen door de stadhouder te vermoorden.”

“Zal u met uw broer gaan praten? Of met uw vader?”

Nimra streek over haar kin. “Ik ben er nog over aan het nadenken... Als ik naar mijn vader ga, dan zal Youssef zich gepasseerd voelen.

Maar als ik naar Youssef ga... Youssef is ijdel. Als ik hem confronteer, dan gaat hij dat slecht opnemen.”

“Niks doen is ook geen optie.”

Nimra knikte.

“Het probleem is dat ik in een zwakke onderhandelingspositie sta. Het zou anders zijn geweest als we iets in de Dodenvallei hadden gevonden waarmee we handel konden drijven... Als de stad ons nodig had... Als ik nu naar Youssef ga, en ik kan hem geen voordeel bieden, dan zal ik mezelf zwakker maken dan ik nu al ben.”

“En als u niet gaat?”

Nimra zuchtte. “Dan verzint de stadhouder iets nieuws om me te treiteren. En misschien zal het deze keer iets ernstigers zijn...”

“Misschien moet ik eens rondhoren of we niks vinden dat de stadhouder in diskrediet kan brengen.”

Nimra keek glimlachend op naar Goran. “Daarom heb ik je graag in de buurt! Dat is absoluut een goed idee. Ga je gang.”

Als familieleden van de koninklijke familie elkaar wilden bezoeken, konden ze dat niet zomaar doen. Ze moesten een verzoek versturen en wachten tot dat werd aanvaard. Anderzijds mocht zo’n verzoek nooit worden geweigerd.

Nimra stormde dus niet los op doel af, maar stuurde een verzoek naar Youssef. In tegenstelling tot wat ze had verwacht, antwoordde de kroonprins niet onmiddellijk. Dat ergerde haar, want het was een teken dat hij haar niet respecteerte.

Drie dagen later liet Youssef eindelijk weten dat hij haar wilde ontmoeten. Normaal moest zo’n ontmoeting doorgaan op neutraal terrein, maar Youssef liet weten dat hij haar in haar eigen kwartieren zou opzoeken.

De prins kwam binnen met een bombastisch gevolg dat de hele inkomhal van Nimra’s kwartieren vulde. Youssef zelf was naar

gewoonte rijkelijk gekleed. Rond zijn hals hingen talloze gouden kettingen en aan elke vinger droeg hij een ring met grote smaragden.

Nimra had nooit begrepen wat Youssef juist wilde bereiken met die overdaad aan juwelen. Al sinds ze kinderen waren, had hij altijd teveel rijkdom willen etaleren. Tegenover het gewone volk kon ze dat nog begrijpen, maar hier in het paleis?

Hoewel Nimra en Youssef broer en zus waren, leken ze in de verste verte niet op elkaar. Ze hadden dan wel dezelfde vader, maar daar was weinig van te merken als je hen naast elkaar zette. Youssef had een brede kaaklijn, met een grote neus en zware wenkbrauwen. Hij leek erg geblokt, terwijl Nimra juist een toonbeeld van verfijndheid was. Zijn ogen lagen ook veel dieper in hun oogkassen, waardoor hij iets bedrukt uitademde.

“Zuster, ik vermoed dat je me hebt laten komen voor dat gedoe met je slaven?”

Nimra glimlachte. Ze hield er wel van dat Youssef zo recht door zee was.

“Laten we eerst neerzitten,” zei de prinses, terwijl ze hem uitnodigde naar haar terras.

Nimra had een tafeltje met enkele comfortabele stoelen laten neerzetten. Het leek haar beter om een gemoedelijk gesprek te starten in een aangename omgeving, dan direct met verwijten te beginnen. Zij en haar broer spraken dan wel niet veel met elkaar, dat betekende niet dat ze geen respect voor elkaar moesten tonen.

Nadat ze beiden thee hadden gekregen, stak Nimra van wal. “Mijn slaven dragen bij tot mijn persoonlijke rijkdom. Velen van hen hebben werk in de stad en hun loon spijs mijn kas. Je weet, als zuster van de sultan, dat ik later voor mijn eigen inkomsten moet zorgen. Als mijn slaven geen toegang hebben tot de stad, dan heb ik ook geen inkomsten.”

“Maar niet al je slaven werken in de stad,” merkte Youssef op. “Ik heb begrepen dat het zelfs maar om een fractie gaat. Waarom zou ik

dan al je slaven toegang geven? Waarom zou je ook zoveel slaven houden, als er maar zo weinig echt rendabel zijn?”

“Het is waar dat niet al mijn slaven al een inkomen hebben. Maar daar is een reden voor. Zoveel slaven hebben zoveel plaats nodig. Ik heb hen eerst voor mezelf gebruikt door hen een nieuwe stadswijk te laten bouwen. Nu dat bijna gedaan is, komen er meer slaven vrij die ik kan gebruiken voor andere werkjes.”

“Maar het gaat wel om heel veel slaven... Is er wel genoeg werk voor zoveel slaven? Vele inwoners in Markesh hebben zelf al slaven. Die geven geen geld aan het inhuren van andere slaven.”

“Het dient te groeien... Inderdaad... Maar ik heb er alle vertrouwen in dat het me zal lukken om werk voor hen te vinden.”

“En in de tussentijd voed jij al die monden?”

“Ik beschouw het als een investering die op termijn rendabel zal zijn.”

“Verkoop dan in de tussentijd een aantal van je slaven. Je kan er later terug bijkopen.”

Nimra wist heel goed waar Youssef naar peilde. Hij wilde weten hoe emotioneel gehecht ze was aan haar ‘slaven’. Net als de stadhouder, twijfelde Youssef er aan dat ze de slaven echt wel als ‘bezit’ beschouwde. In een stad als deze was het ongehoord dat iemand slaven als vrije mensen behandelde, zeker als het ging om een vooraanstaande prinses.

“Daar heb ik ook al aan gedacht, maar helaas... heb ik mijn slaven te duur aangekocht. Toen ik er een aantal wilde verkopen, was de prijs die ik er voor zou krijgen te laag.”

“Doe er dan een aantal van de hand aan mij,” zei Youssef.

Geen haar op haar hoofd dacht er aan, maar Nimra speelde het spel mee. “Welke? Vrouwen? Kinderen? Had je iets specifiek in gedachten?”

“Ja, soldaten. Naar het schijnt heb je een heel leger. En tenzij je van plan bent oorlog te voeren met de rest van de stad, hebben die soldaten geen nut voor je.”

Nimra glimlachte.

“Velen van hen waren geen soldaat vroeger. Die kunnen terug worden ingezet voor andere doeleinden. Waarvoor zou jij trouwens soldaten gebruiken? Voor jou hebben ze toch even weinig nut?”

Youssef leunde achterover in zijn zetel en zette de toppen van zijn vingers op elkaar.

“Ik zou ze op transport zetten en er voor zorgen dat ze nooit terugkomen. Ik wil geen soldaten in deze stad, Nimra. Alleszins: geen soldaten die niet tot ons eigen leger horen.

Laten we alles eens overlopen: je hebt teveel slaven. Momenteel doe je verlies aan hen want elke mond moet worden gevoed. Verkopen wil je niet, want dan krijg je een lagere prijs dan je er voor hebt gegeven. Wat is het probleem als ik al je soldaten overkoop aan de prijs die je voor hen hebt betaald? Ik neem de kost graag op me. En jij bent af van je extra onkosten en de stad is weer een stuk veiliger.”

“Beschouw je mijn slaven echt als een veiligheidsrisico?” vroeg Nimra onschuldig.

“Zuster, beschouw me niet als een idioot. Uiteraard zijn ze een veiligheidsrisico. Je hebt meer soldaten dan ik. Wat houdt je tegen om de stad omver te werpen?”

“Ben je echt bang voor me? Dat ik de macht zou willen grijpen?”

“Nimra, ik hou van je,” zei Youssef ernstig, “maar ik moet rekening houden met elk scenario. Zelfs als je belooft om nooit een gooi te doen naar de troon, welke garantie heb ik dat je je woord houdt?”

De enige manier waarop je je loyaliteit aan mij kunt bewijzen, is door je slaven weg te doen.”

Nimra beseftte dat hij haar klem had zitten. Als ze haar slaven hield, dan kon hij haar van verraad beschuldigen. En dan kon hij doen met haar volk wat hij wilde. Maar als ze hen verkocht, dan verloochende ze

de mensen die tijdens de oorlog hun leven voor haar op het spel hadden gezet.

“Youssef, ben ik niet altijd trouw aan je geweest? Waarom zou ik een gooi naar de macht doen? Heersen zoals onze vader... daar heb ik echt geen zin in. Al het gezeur en geklaag. Ik krijg nu al hoofdpijn van onze stadhouder.”

“Mooie woorden... maar enkel omdat je je slaven wilt houden.”

Nimra had wel verwacht dat Youssef haar niet zou geloven. Ze probeerde snel te bedenken wat ze nog kon zeggen. Een seconde twijfelde ze, dan nam ze een gok.

“Youssef, er is iets dat je moet weten... Maar ik zou graag hebben dat je het voor jezelf houdt.”

De kroonprins trok een wenkbrauw op en keek haar afwachting aan.

“Er is effectief een reden waarom ik de slaven nog liever even in mijn bezit hou,” zei Nimra. “Toen het Witte Leger werd vernietigd, was het niet definitief verslagen. De stad waar het leger vandaan kwam, bestaat nog steeds. De kans dat de Gouden Stad zal terugslaan met een nieuw leger, wordt elke dag reëler. Ik hou liever mijn slaven nog even in de buurt, zodat ik kanonnenvlees heb om in de strijd te gooien.”

Nimra wist dat het een gok was om dit aan Youssef te vertellen. De gedachten van de prins konden nu alle kanten opgaan. Hij kon misschien schrik krijgen en geloven dat Nimra haar slaven inderdaad als bescherming zou gebruiken voor de stad. Maar hij kon het ook opvatten als een versteviging van haar militaire positie. En dan was ze een bedreiging voor hem.

“Zou jij je slaven opofferen voor ons allemaal?”

“Daar dienden ze de eerste keer al voor. Toen het Witte Leger indertijd onze stad aanviel, werden de slaven achtergelaten om het leger af te remmen. Dat kunnen we nu opnieuw doen.”

“Maar toen waren die slaven geen soldaten.”

“Dat is de meerderheid nog steeds niet. Maar ze zijn wel nuttig...”

Youssef leunde achterover.

“Dus... als ze alleen maar tot doel hebben om te worden afgeslacht door het Witte Leger... waarom verkoop je ze dan niet aan mij. Is het niet nuttiger dat het hoofd van de koninklijke familie hen kan inzetten?”

“Ik ga niet liegen Youssef: ik heb ervaring met deze mensen. Ik weet het beste hoe ik hen kan gebruiken.”

Een ogenblik lang keek Youssef haar ondoorgrondelijk aan. Nimra wist niet wat ze van die blik moest maken. Ze wist alleen dat ze er geen goed gevoel bij kreeg.

Plotsklaps stond Youssef recht. Nimra keek hem verrast aan.

“Al goed,” zei de kroonprins, “je kan je slaven voorlopig houden. Gebruik ze zoals je goeddunkt.”

Hij keerde zich om en liet zich door zijn reusachtig gevolg naar buiten begeleiden. Nimra keek hem met een bedenkelijke uitdrukking op het gezicht na.

Nimra's slavenvolk was geen uniform geheel. Het bestond uit verschillende groepen, elk met hun eigen karakteristieken en eigenaardigheden. Zo had je een groep 'soldaten', mensen die effectief hadden gevochten in de oorlog. Je had een groep 'bandieten', een allegaartje dat graag flirtte met de dunne grens van het wettelijke. Je had 'noorderlingen', mensen met een rigoureuse mentaliteit, maar keiharde werkers. Je had 'woestijnmensen' die zich als een vis in het water voelden buiten de stadsmuren. En zo kon je nog wel even doorgaan.

Elke groep had zijn eigen mentaliteit en soms was het moeilijk om iedereen in het gareel te houden. Nimra had leiders aangeduid, zodat er steeds een dialoog was tussen die groepen. Tot nog toe werkte dat redelijk, al waren er altijd wel opstootjes. Mensen lieten zich nu eenmaal niet altijd de les spellen en iedereen wilde zijn eigen belangen vooropstellen.

In discussies die niet opgelost geraakten, had Nimra het laatste woord. Ondanks hun verschillen aanvaardden alle facties haar als hun hoofd. Ze legden zich er dan ook bij neer, als ze iets moesten doen wat ze niet wilden. Van haar kant gaf Nimra de verschillende groepen ook altijd de mogelijkheid om hun punt te maken. Het was dan haar grote gave dat ze duidelijk overbracht waarom ze tegemoet kwam aan de ene en niet aan de andere.

De leiders en de prinses kwamen regelmatig bij elkaar. Zeker eenmaal per week maakte Nimra zich vrij om af te zakken naar het nieuwe kwartier. Ze stapte dan in een anonieme koets en liet zich omringd door haar soldaten buiten de stadsmuren brengen.

Net als gewone mensen moest ze daarvoor door de grote stadspoorten. Sinds het incident waarbij de slaven de toegang waren geweigerd, stoorde het haar dat ze telkens die barrière moest nemen. Maar veel keuze had ze niet. De sultan had expliciet verboden om een doorgang te bouwen tussen de nieuwe stadswijk en de oude stad. Net als Youssef was de sultan niet bereid om de nieuwe bevolking te integreren in de bestaande stad.

Het was al laat 's avonds toen Nimra zich in haar koets door de stad liet voeren. Er was nog weinig beweging in de straten en Nimra keek afwezig naar de enkele mensen die er nog wel waren. Plots vertraagde de koets. Nog voor ze iets kon vragen, zei een van haar soldaten: "Niks aan de hand. Blijft u maar zitten. We moeten even iets doen."

Nimra fronste de wenkbrauwen en stak haar hoofd naar buiten. Ze zag wat verder een soldaat zich bukken over iets dat tegen een huis lag. Nimra stelde vast dat het om een slapend kind ging. De soldaat tilde het kind op en de stoet vertrok weer.

Op zich had het hele incident weinig om het lijf. De jongen kwam uit het nieuwe kwartier, dus het was niet meer dan gepast dat de soldaten hem mee terug naar huis namen. Maar Nimra zag dat er iets neerviel toen de jongen werd opgetild en toen ze passeerden vroeg Nimra aan een van haar begeleiders: "Geef me dat ding."